

POSTANOWIENIE

8 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 8 stycznia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Starosty Chełmskiego
z udziałem P. spółki akcyjnej w L., R. T. i K. T.
o wpis do księgi wieczystej,
na skutek skargi kasacyjnej K. T.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Zamościu
z 28 grudnia 2022 r., I Ca 433/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. orzeka, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

K. T. – uczestnik postępowania z wniosku Skarbu Państwa – Starosty Chełmskiego o wpis wywiódł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Zamościu z 28 grudnia 2022 r., którym oddalił apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w Krasnymstawie z 2 czerwca 2022 r.

Jako przyczyny uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał: występowanie istotnego zagadnienia prawnego o następującej treści: *Czy wniosek o wpis w dziale III księgi wieczystej ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości uzyskany na podstawie decyzji wydanej w trybie art. 124 i art. 6 pkt 2 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami może złożyć*

Skarb Państwa reprezentowany przez starostę, w sytuacji, gdy ograniczenie ustanawiane jest na rzecz inwestora, a nie Skarbu Państwa?

Jako drugą, niezależną przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania uczestnik postępowania wskazał jej oczywistą zasadność, wynikającą z powstania sytuacji, która może prowadzić do naruszenia prawa własności w postaci ograniczenia prawa korzystania z nieruchomości przez właściciela.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotne zagadnienie prawne należy postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14). Jednocześnie musi mieć charakter doniosły z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nie może być rozwiązane w świetle dotychczasowego orzecznictwa. Jego wyjaśnienie powinno się bowiem przyczynić do rozwoju prawa (zob. np. postanowienia SN: z 26.10.2023 r., I CSK 76/23; 20.10.2023 r., I CSK 1374/23; 3.10.2023 r., I CSK 2591/23; 15.09.2023 r., I CSK 4360/22; 18.08.2023 r., I CSK 4091/22; 2.08.2023 r., I CSK 6585/22; 13.07.2023 r., I CSK 2570/22; 30.05.2023 r., I CSK 5362/22; 24.04.2023 r., I CSK 5428/22).

Natomiast w ramach uzasadnienia przesłanki oczywistej zasadności skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20). Należy też zauważyć, że wymagania podania skonkretyzowanego przepisu prawa, na którego naruszeniu skarżący opiera uzasadnienie przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania nie może zastąpić precyzyjne podanie podstaw skargi kasacyjnej,

ponieważ wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania stanowi odrębną jednostkę redakcyjną, która musi być kompletna, ponieważ podlega rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy w składzie innym niż rozpoznający merytorycznie ten środek zaskarżenia (zob. np. postanowienia SN z 8 listopada 2023 r., II NSK 119/23; z 25 października 2023 r., I CSK 3247/23).

W zagadnieniu prawnym skarżący rozważa, czy katalog podmiotów uprawnionych do składania wniosków o wpis w księdze wieczystej, uregulowany w art. 626² § 5 k.p.c., może zostać rozszerzony o podmioty, które nie są bezpośrednio zainteresowane wynikiem sprawy, konkretnie o starostę. Tymczasem katalog podmiotów legitymowanych do złożenia wniosku o wpis w przypadku wydania decyzji administracyjnej na podstawie art. 124 u.g.n. był już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w postanowieniu z 20 grudnia 2017 r., I CSK 166/17. Sąd Najwyższy wskazał, że legitymacja starosty nie budzi w tym przypadku wątpliwości ze względu na literalne brzmienie art. 124 ust. 7 u.g.n. Badał jedynie, czy istnienie tej bezsprzecznej legitymacji stanowi *lex specialis* wobec art. 626² § 5 k.p.c., tzn. czy wykluczona zostaje legitymacja pozostałych podmiotów. Finalnie doszedł do wniosku, że w przypadku wydania decyzji na podstawie art. 124 u.g.n. podmiotami legitymowanymi są zarówno starosta, jak i pozostałe podmioty mogące składać wnioski o wpis. Kwestia ta została zatem już przesądzona w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Z kolei część uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odnosząca się jej oczywistej zasadności w ogóle nie spełnia wymagań stawianych uzasadnieniu tej przesłanki. Nie wiadomo, który przepis prawa został zdaniem skarżącego naruszony. Uczestnik postępowania nawet nie podjął próby przedstawienia związku pomiędzy tym naruszeniem a wydaniem oczywiście nieprawidłowego wyroku.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

[as]

